

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 17 marca 2014 r. – Sveda UAB przeciwko Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-126/14)

(2014/C 175/29)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Sveda UAB

Druga strona postępowania: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Podmiot zainteresowany: Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 168 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej może być interpretowany w ten sposób, że przyznaje on podatnikowi prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT zapłaconego w związku z wytworzeniem lub nabyciem dóbr inwestycyjnych przeznaczonych do celów prowadzenia działalności gospodarczej, takich jak dobra, o których mowa w niniejszej sprawie, które i) są bezpośrednio przeznaczone do nieodpłatnego użytku publicznego, ale ii) mogą zostać uznane za instrument służący do przyciągania odwiedzających do miejsca, w którym podatnik, w ramach swej działalności gospodarczej, zamierza dostarczać towary i usługi?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-132/14)

(2014/C 175/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Liukkonen i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1385/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 i (WE) nr 1224/2009 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009, (UE) nr 1379/2013 i (UE) nr 1380/2013 w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski żąda stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1385/2013, które zostało przyjęte na podstawie art. 349 TFUE.

Parlament kwestionuje wybór tej podstawy prawnej dokonany przez Radę, ponieważ na art. 349 TFUE nie mogą opierać się wszystkie przyjęte środki, lecz jedynie niektóre z nich, które polegają na odstępstwie od stosowania prawa Unii na Majotcie. Tymczasem zaskarżone rozporządzenie dotyczy również dziedzin z zakresu wspólnej polityki rybołówstwa i ochrony zdrowia publicznego, przy czym środki te nie są szczególnie uzasadnione strukturalną sytuacją gospodarczą i społeczną Mayotty.

Zdaniem Parlamentu, mając na uwadze różne przedmioty regulacji, sporny akt powinien zostać zatem przyjęty na podstawie art. 43 ust. 2, art. 168 ust. 4 pkt b) i art. 349 TFUE łącznie, a nie wyłącznie na podstawie ostatniego z wskazanych artykułów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354, s. 86.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-133/14)

(2014/C 175/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającej dyrektywy Rady 91/271/EWG i 1999/74/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków dyrektywy 2013/64/UE do czasu wejścia w życie nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE, która została przyjęta na podstawie art. 349 TFUE.

Komisja zarzuca Radzie przyjęcie owej dyrektywy, choć Komisja proponowała przyjęcie owego aktu w oparciu o sektorowe podstawy prawne, a mianowicie art. 43 ust. 2, art. 114, art. 153 ust. 2, art. 168 i art. 192 ust. 1 TFUE.

Komisja uważa, że zgodnie z celem zaskarżonej dyrektywy, art. 349 TFUE nie może być użyty jako ważna podstawa prawna. Ów art. 349 TFUE ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy chodzi o odstąpienie od zasady zastosowania prawa pierwotnego do regionów najbardziej oddalonych, jak ustanowiono w art. 355 ust. 1 TFUE. Tymczasem, sporna dyrektywa, jedynie dostosowuje prawo wtórne bez odstępstwa od traktatów, aby zareagować na sytuację powstałą w związku ze zmianą statusu Majotty. Interpretację tę potwierdza nie tylko brzmienie art. 349 TFUE, lecz również system podstaw prawnych traktatu, a także geneza owego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 355, s. 8.